

РЕШЕНИЕ

№ 1860

гр. Пловдив, 30.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Г. Калибацев

при участието на секретаря Маргарита Ив. Георгиева като разгледа докладваното от Иван Г. Калибацев Административно наказателно дело № 20225330202658 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.53 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № ****г. на Директор на РД „АА“ Пловдив, с което на С. К. К., ЕГН: *****, на основание чл.178в, ал.5, пр.3 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 500 /петстотин/ лв. за нарушение по чл.178в, ал.5, пр.3 от ЗДвП.

Жалбоподателят, в жалбата си излага становище за противоречащо на закона и процесуалните правила наказателно постановление /НП/ и прави искане за неговата отмяна. В съдебно заседание, редовно призован, не се явява.

Въззиваемата страна –РД „АА“ Пловдив, редовно призована, не изпраща представител в съдебно заседание. В писмо, съпровождащо жалбата излага становище за безспорно установено нарушение, самоличност на нарушителя и неговата вина, за което е издадено атакуваното наказателно постановление. Прави възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение на насрещната страна.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и във връзка с направеното оплакване, намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в предвидения от закона седмодневен срок, предвид което е допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На 26.04.2021 г. в района на ж.к. "Тракия", ул. "Цар Симеон", на пътния банкет срещу блок № 333, посока с. Ягодово, служители на РД „АА“ Пловдив, сред които св. К. С. К., на длъжност „инспектор“, осъществявали контрол на преминаващите превозни средства по предварително изготвен график. Около 11:20 часа на същото място свидетелят спрял за проверка съчленени пътни превозни средства в състав – влекач „Мерцедес Актрос“ с рег. № *****, от категория N3 и полуремарке „Шмитц“ с рег. № *****, от категория O4, управлявани от жалбоподателя С. К..

Установено било, че влекачът е собственост на „Петко Ангелов БГ“ ЕООД, а полуремаркетото – на „Петко Ангелов Логистик“ ЕООД. В хода на проверката жалбоподателят представил лиценз на Общността № *****, както и международна товарителница /CMR/ № *****, от която проверяващите констатирали, че жалбоподателя извършвал международен превоз на товари от Република Германия до Република България. В тази връзка проверяващите направили справка в информационната система на ИА „Автомобилна администрация“, гр. София, от която установили, че водачът К. извършвал превоза без да притежава валидно удостоверение за психологическа годност. Последно притежаваното от него удостоверение за психологическа годност било със срок на валидност до 05.02.2017 г.

За така констатираното в хода на проверката, св. К. съставил Акт за установяване на административно нарушение бланков № 285168/26.04.2021 г. за извършено от С. К. К. нарушение на чл. 178в, ал. 5, пр. 3 от ЗДвП, който бил подписан от жалбоподателя с отбелязване, че няма възражения. Такива не били направени и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на така съставения акт било издадено и обжалваното наказателно постановление № ***** г., с което на жалбоподателя е наложена на основание чл. 178в, ал. 5, пр. 3 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 178в, ал. 5, пр. 3 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство в качеството на свидетел беше разпитан актосъставителя К. С. К., който потвърждава констатациите в съставения от него акт, касаещи установена липса на притежавано от жалбоподателя валидно удостоверение за психологическа годност.

Съдът даде вяра на показанията на св. К. като обективни и последователни,

кореспондиращи с приетите по делото писмени доказателства.

При така изложената по делото фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

При така установената фактическа обстановка и с оглед събрания доказателствен материал, съдът приема, че правилно наказващият орган е квалифицирал поведението на жалбоподателя К. като административно нарушение на чл.178в, ал.5, пр.3 от ЗДвП за това, че е извършвал международен превоз на товари, без да притежава валидно удостоверение за психологическа годност. В случая са налице всички обективни предпоставки за ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя - същият е имал качеството на водач на съчленени пътни превозни средства в състав, извършвал е международен превоз на товари и към момента на превоза /26.04.2021 г./ не е имал валидно удостоверение за психологическа годност, като притежаваното от жалбоподателя удостоверение е било със срок на валидност до 05.02.2017 г. От субективна страна нарушителят е съзнавал общественоопасния характер на деянието си, знаел е, че за да извършва международен превоз на товари следва да има валидно удостоверение за психологическа годност и не е изпълнил задължението си на водач да проследи кога същото е било изтекло. Нарушението е формално и се осъществява чрез бездействие.

По отношение на изложеното в жалбата становище за несъответствие на българското законодателство със законодателството на Европейския съюз и позоваването на директния ефект на нетранспонирани или неправилно транспонирани директиви, съдът счита, че е неоснователно. За разлика от регламента, който се прилага във вътрешното законодателство на държавите от ЕС веднага след влизането му в сила, директивата не е пряко приложима в държавите от ЕС. Тя трябва първо да се транспонира в националното законодателство, преди да стане приложима във всяка държава от ЕС. Посочената от страна на жалбоподателя Директива 2006/126/ЕО, на чието пряко приложение акцентира, е транспонирана в българското законодателство, като съгласно § 35 от ДР на ЗИДЗДвП /ДВ, бр. 54 от 2010 г., изм. и доп., бр. 60 от 2012 г., в сила от 7.08.2012 г./, нейните изисквания са въведени със закона. Действително, цел на Директива 2006/126/ЕО относно свидетелствата за управление на превозни средства е хармонизирането на правилата относно свидетелствата за управление, включващи и конкретната

периодичност на подновяванията им, както и утвърждаване на стандарти относно извършване на медицински прегледи за физическа и умствена годност за управление на МПС, като Директивата отчита, че доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това.

В чл. 8, ал.1 от Наредба № 36 от 15 май 2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС /Наредба № 36 от 15 май 2006 г./, на водачи на МПС и на председателите на изпитните комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания е посочено, че: при всяко постъпване на работа и при извършване на дейността като водач на автомобили за обществен превоз на пътници или товари, лицата представят удостоверение за психологическа годност. Алинея 2 на същата разпоредба от Наредба № 36 от 15 май 2006 г. посочва, че удостоверението за психологическа годност е валидно за срок три години от датата на неговото издаване, като съгласно ал.4 лицата по ал. 1 подлежат на психологическо изследване на всеки три години след датата на издаване на предходното удостоверение за психологическа годност.

Според становището на жалбоподателя, след като с Директива 2006/126/ЕО е установено, че прегледите за психологическа годност следва да се правят само при издаване и последващо подновяване на свидетелството за управление на МПС, то предвиденият тригодишен срок на валидност на удостоверението за психологическа годност, който не съвпада със срока за подновяване на СУМПС /петгодишен/, се явява в противоречие с Директивата.

Действително, въпросната Директива 2006/126/ЕО, не изисква различно доказателство от СУМПС относно удостоверяване на физическата, респективно умствената годност на водачите. Същевременно обаче, същата тази Директива дава възможност на държавите-членки да въведат в своето законодателство и по-специфични и строги изисквания и стандарти, предвид специфичната отговорност на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки. Съгласно чл. 7, § 3, б. "б"

Директива 2006/126/ЕО държавите-членки могат да ограничат срока на административна валидност, постановен в параграф 2 /10 години за категории AM, A1, A2, A, B, B1 и BE и 5 години за категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E/, на индивидуалните свидетелства за управление на превозно средство за всички категории, ако сметат за необходимо да прилагат увеличена честота на медицински проверки или други специфични мерки, като ограничения за нарушители на пътното движение. В Приложение III към Директива 2006/126/ЕО са посочени минималните изисквания за физическа и психическа годност за управление на превозно средство със силово задвижване, като при водачите от категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E /група 2/ се изисква преминаване на медицински преглед преди свидетелството за управление да им бъде издадено за първи път и след това преминаване на периодични медицински прегледи съгласно предвиденото в националното законодателство, като в т.5 е предвидено, че стандартите, установени от държавите-членки за издаване и всяко едно последващо подновяване на свидетелствата за управление, могат да бъдат по-строги от изложените в Приложението. Следователно, Директивата предвижда въвеждането от държавите-членки на минимални стандарти и изисквания за физическа и психическа годност за управление на превозно средство, но същевременно предоставя възможността да уредят по свой начин материята, свързана с контрола върху годността на водачите и при необходимост да приемат по-строги стандарти от предвидените в Директивата, включително и да предвидят по-кратки срокове от срока на свидетелството за управление, съобразявайки допълнителните рискове и опасности, свързани с управлението на моторните превозни средства, попадащи в дефиницията на тази група /група 2/. В случая, въведените по-строги изисквания към водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари в цитираната Наредба № 36/15.05.2006 г., съответно предвиждането и на административнонаказателна отговорност по чл.178в, ал. 5 от ЗДвП, е израз именно на тази приета от страната ни необходимост, предвид характера на осъществявания транспорт, поради което и не може да се счете, че е в противоречие с Директивата. Може би, възприетият от законодателя похват не е бил съвсем точният, доколкото същият би могъл, с оглед на приетата от него необходимост от по-чести прегледи за психологическа годност, просто да ограничи срокът на валидност на СУМПС на тези категории водачи, а не

да въвежда изискване за представяне на още един отделен документ, защото това до голяма степен обезсмисля идеята относно въведения срок на валидност на СУМПС и какво същото доказва. Независимо от това обаче, въвеждането на по-кратък срок на осъществяване на медицински прегледи относно психологическата годност, не може да се счита, че съставлява само по себе си противоречие с цитираната Директива, а нормата на чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП е насочена именно към удостоверяване на психологическата годност на точно определен тип водачи и то именно в момента, когато извършват съответен вид превози. Нещо повече, именно в т. 8 и т. 9 от Преамбюла на Директива 2006/126/ЕО се вижда, че доказателство за изпълнение на задължението за умствена годност за управление на ППС от водачите, които се използват за превоз на товари и пътници, следва да се представят, когато СУМПС се издава, но и периодично след това.

Предвид на това за жалбоподателя като водач, извършващ международен превоз на товари са приложими предвидените от българския законодател изисквания, неизпълнението на които ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя - в случая изискванията за психологическа годност, уредени в приетата въз основа на чл. 152, ал. 1, т. 2, б. "б" от ЗДвП Наредба № 36/10.05.2006 година, която урежда реда за придобиване на удостоверение за психологична годност и с нея се определят изискванията за психологическа годност и условията и редът за провеждане на психологическите изследвания на водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари. В случая към момента на извършване на международен превоз на товари, жалбоподателят като водач на процесните съчленени ППС в състав не е притежавал валидно удостоверение за психологическа годност, за което правилно и законосъобразно е бил санкциониран на основание чл.178в, ал.5, пр.3 от ЗДвП.

Наложено с обжалваното НП наказание на жалбоподателя К. за извършено нарушение по чл. 178в, ал.5, пр.3 от ЗДвП е в рамките на предвиденото за конкретното нарушение и визираното наказание в същата разпоредба, която съдържа в себе и санкция. Същото е определено към предвидения в закона точен размер и не може да бъде намалявано или увеличавано. Наложено наказание е съобразена с обществената опасност на деянието и нарушителя и е в размер, необходим за постигане целите на

наказанието, визирано в чл. 12 от ЗАНН.

Съдът намира, че не са налице предпоставките за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН и квалифициране на случая като маловажен. Съобразно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС, съдът трябва в пълнота да изследва релевантните за изхода на спора факти, като това включва и преценка за наличието, респективно отсъствието на такива обстоятелства, дефиниращи случая като "маловажен". Преценката на административнонаказващият орган за "маловажност" се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол.

Съгласно §1, ал.1, т.4 от ЗАНН "маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид.

Конкретните белези на "маловажен случай" не се установяват от събраните доказателства. В настоящия случай се касае за формално нарушение, поради което факторът липса на вредни последици не може да бъде взет предвид при преценката за маловажност на случая. Публичният интерес от защита на обществените отношения, предмет на регулация с нормите на ЗДвП, независимо от формалния характер на деянието, го характеризира с обществена опасност, която определя и ангажирането на отговорността по чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП. Самият жалбоподател не ангажира никакви конкретни доказателства, които да сочат за занижена обществена опасност или за такива непреодолими пречки, които да са го възпрепятствали да поднови удостоверението си. За да формира извод за липса на предпоставки за квалифициране на случая като маловажен, съдът взе предвид и дългия период на бездействие от страна на санкционираното лице, обхващащ крайния срок на валидност на последно притежаваното от него удостоверение за психическа годност /до 05.02.2017 г./ до датата на нарушението /26.04.2021г./. Предвид на това, съдът счита за правилна и законосъобразна преценката на наказващия орган за липса на основания за приложение на чл.28 от ЗАНН, каквато констатация е направена в НП.

При извършената служебна проверка съдът не констатира допуснати в

хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяна на наказателното постановление.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че обжалваното наказателно постановление е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

С оглед на изложеното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № *****г. на Директор на РД „АА“ Пловдив, с което на С. К. К., ЕГН: *****, на основание чл.178в, ал.5, пр.3 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 500 /петстотин/ лв. за нарушение по чл.178в, ал.5, пр.3 от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Административен съд гр.Пловдив по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____